

ชื่อวิทยานิพนธ์

การบริหารเวลาของนักบริหารราชการพลเรือน

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์

นางอรพิน นวพงศกร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุรนาท ขมะณะรงค์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ พิธีन्द्र นิตยสุทธิ)

บทคัดย่อ

การศึกษการบริหารเวลาของนักบริหารราชการพลเรือนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมการบริหารเวลาของนักบริหารระดับหัวหน้าส่วนราชการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2) ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบริหารระดับหัวหน้าส่วนราชการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ 3) การใช้เวลาเพื่อพัฒนาองค์การของนักบริหารระดับหัวหน้าส่วนราชการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ นักบริหารราชการพลเรือนระดับหัวหน้าส่วนราชการซึ่งปฏิบัติงานในจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดขอนแก่น จำนวน 111 คน หรือร้อยละ 99.12 ของกลุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรวมทั้งการสังเกตโดยผู้ศึกษา และใช้การสัมภาษณ์ผู้ได้บังคับบัญชาถึงความพอใจในการปฏิบัติงานของนักบริหาร สำหรับสถิติที่ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพิจารณาจากค่า ไคว์สแคว และ ทอซี ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ขึ้นไป

ซึ่งได้ผลการศึกษาดังนี้

1. วันที่นักบริหารสามารถปฏิบัติงานได้มากที่สุดคือวันจันทร์ เวลาที่สามารถปฏิบัติงานได้มากที่สุดอยู่ในช่วงเวลาเช้า คือเวลา 8.00-12.00 น. หน่วยงานที่มีปริมาณงานมากหรือนโยบายเข้ามาเกือบตลอดวัน จะดึงดูดให้นักบริหารใช้เวลาในการปฏิบัติงานมากด้วย

2. ประสบการณ์การบริหารที่แตกต่างกัน จะให้ความสำคัญของงานแต่ละประเภทแตกต่างกัน กล่าวคือ นักบริหารที่มีประสบการณ์การบริหารต่ำกว่า 5 ปีลงมา จะให้ความสำคัญของงานด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลมากกว่าผู้มีประสบการณ์การบริหาร 6 ปีขึ้นไป

3. ความพอใจในผลงานของนักบริหารมิได้เกิดจากการใช้เวลาในงานด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เกิดจากการผสมผสานระหว่างการใช้เวลาในงานหลายๆประเภทประกอบด้วย

4. นักบริหารใช้เวลาในงานด้านอำนาจและการสั่งการมาก แต่ในการปฏิบัติงานจริง นักบริหารกลับให้ความสำคัญไม่มากเท่ากับการใช้เวลา จึงทำให้ประสิทธิภาพไม่สูงเท่าการใช้เวลา ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากกฎการลดน้อยถอยลง

5. การใช้เวลาในการพัฒนาองค์การ พบว่านักบริหารมีการใช้เวลาในการพัฒนาองค์การพอประมาณ ซึ่งยังไม่สามารถทำให้องค์การพัฒนาได้มากนัก แต่นักบริหารก็มีความสนใจในการพัฒนาองค์การค่อนข้างสูงถึงแม้ว่าจะยังไม่มีโอกาสก็ตาม

6. ในด้านความรู้ด้านการบริหารเวลา พบว่านักบริหารมีความรู้และวิธีการบริหารเวลาค่อนข้างดี มีการเรียงลำดับความสำคัญของงานแต่ละประเภท แต่เมื่อปฏิบัติงานจริง พบว่าประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานไม่สูงมากนัก เพราะมีปัจจัยอื่นประกอบ ทำให้นักบริหารไม่สามารถใช้ความรู้ด้านการบริหารเวลาได้มากนัก ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นช่องว่างระหว่าง ความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติ

7. สังคมไทยมิได้ให้ความสำคัญต่อเรื่องเวลามากนัก ดังนั้นจึงพบว่านักบริหารเสนอแนะให้ข้าราชการปฏิบัติงานตรงต่อเวลา